

«El Barça és més que una derrota»

El Futbol Club Barcelona ha estat notícia important la darrera setmana. Vice-president del club, dirigent indiscutit de les seues penyes i fundador de la més antiga l'any 1943, catalanista enèrgic però dialogant, condemnat a mort per Franco i aclamat al Nou Camp, Nicolau Casaus és un home clau per a tots aquells qui vulguen acostar-se al club que és més que un club.

Vicent Partal

«El Barça és molt més que una derrota. Això és com el pas del dia: fa poques hores que era de nit fosca i negra, i ara apareix una altra volta una nova aurora.» Amb aquesta frase de ressonàncies tan literàries ens rebia en Nicolau Casaus, vice-president del Futbol Club Barcelona, a la seva casa del carrer Balmes, un migdia efectivament assolellat, a penes setanta hores després de la decepció de Sevilla, on, per segona vegada, s'escapà la Copa d'Europa d'anar a parar a les vitrines del Camp Nou. Assegut en un amable butacó, amb una veu discretament apagada, el primer punt de referència era inevitable i insalvable: la final.

«Figuri's si tots en teniem confiança, que abans del partit vaig anar a parlar amb Alexanco, per dir-li que quan acabés tot li estaria esperant un ajudant del club per donar-li un jersei blau-grana perquè recollís vestit així la Copa. Després de fer mil gestions perquè la UEFA ens deixés jugar amb els nostres colors i no aconseguir-ho, al final vam creure que aquesta era una solució, perquè, a mi em passa, el Barça sense el jersei blau-grana és un Barça molt estrany.

—Com estranya va ser, també, la final de dimecres passat.

—¡I tant que ho fou! De primer, perquè no hi hagué manera que la pilota entràs en la porteria i, després, pels penals. Jo mai no havia vist fallar quatre penals seguits. I els fallaren. Igual, si hagués entrat un gol, n'haurien entrat quatre més. Clar que el futbol és això, en definitiva, i també té la seva part interessant en el resultat. Serveix per demostrar que no hi ha res previsible en aquest esport.

—Però a Sevilla, ni que fos per l'espectacle que oferí l'afició barcelonista, mereixia la pena fer qualsevol cosa. ¿No?

—Sí, sí. Va ser impressionant. Tot l'estadi del Sevilla era una immensa bandera blau-grana i una immensa



«Tinc complex per tenir una afecció com aquesta».

senyera catalana. Va ser molt, molt, impressionant i, de fet, el mateix rei Joan Carles ho va fer veure com s'havia sorprès d'un ambient tan increïble.

—¿I quin sentiment té vosté, allà dalt, en la presidència d'un estadi, quan observa aquesta afició?

—Complex. Jo sempre ho dic: tinc complex de no saber estar a l'alçada d'aquesta massa de gent. D'aquesta gent, però no només del 120.000 que puguin haver-hi al camp, sinó de tots aquells milions que estan pendents per veure què passa, de la teva gestió com a dirigent. Això, a mi, em fa complex.

—¿Malgrat ser un dels dirigents més ben considerats pel públic del Camp Nou?

—Per això precisament me'n fa. Perquè em sento apreciat. Potser, és una cosa de l'edat aquesta estima. Perquè la vida és una circumferència els extrems de la qual es toquen. No una línia recta i, així, igual que és difí-

cil pretendre mal a un nen, passa el mateix amb els vells... se'ns té un afecte particular.

—¿Però es considera vosté ja vell, senyor Casaus?

—No, jo no, perquè estic en plena forma física i mental, i faig allò que sempre he fet, però indubtablement sóc vell. Fa molts anys que sóc jove, per explicar-ho millor.

—A aquesta consideració que els socs tenen per vosté és clar que també contribueix la seva tasca, al front de la secció social del club, amb les penyes. Les penyes són un dels fenòmens més especials del Barcelona...

—El de les penyes és un fenomen sociològic, que escapa al marc purament esportiu. Sens dubte. Jo n'he inaugurat a l'Argentina, a Veneçuela, a Alemanya, a Suïssa, a tot Espanya. Avui mateix n'havia d'inaugurar una a Londres, però n'hem retardat uns dies la inauguració perquè coincidia amb un partit de futbol molt important. I és molt impressionant veure com hi ha penyes amb gent que no ha vist mai Barcelona, ni l'estadi, ni el mar tan sols. I de la seva importància dins del país, no cal ni parlar-ne. Recordo que aquest fenomen de les penyes era el que més impressionava don Santiago Bernabeu quan venia a Barcelona.

—¿D'aquesta relació pot venir en part la tòpica frase que el Barça és molt més que un club?

—No només d'aquí. També hi ha la identificació del club amb Catalunya. El fet que el Barça hagi hagut d'assumir en determinats moments una representació, que no ens correspon a nosaltres, sinó als polítics, pe-



rò que aquells no podien assumir. La primera vegada, l'any 23, quan l'aixecament de Primo de Rivera i la dictadura i, després, durant la persecució i la dictadura franquista. Llavors, el Barça, sense voler, només perquè el país estava molt malament, hagué d'assumir la representació catalanista. No podíem cridar «Visca Catalunya» i cridàvem «Visca el Barça», un crit que allà en el fons era el crit de la llibertat i de la identitat del poble. Però això és dolent i en una situació normalitzada el Barça ha de ser purament esportiu. La política, han de portar-la els polítics.

Així i tot, hi ha més raons encara que ens fan ser més que un club: el Barça és de tots. ¿Sap aquella gent que té a penes el sou mínim i és del Barça? Quan entren al camp, quan entren al Palau de bàsquet, se'ls ha de veure la cara que posen. Saben que és d'ells, que són a casa i es creixen, i

guanyen il·lusió. Això és el Barça.

—*A València s'està produint un fenomen interessant de resurrecció de les penyes barcelonistes, ara lligades una mica al desig, a l'anhel, de recuperació nacional. ¿Quina impressió en té, d'aquestes penyes, d'aquest fenomen?*

—Crec que poden ajudar molt bé a l'enteniment entre nosaltres. A mi, m'ha agradat moltíssim que ara el Congrés Internacional de la Llengua Catalana s'hagi celebrat una part a València, una part a Mallorca... Perquè, sense pretendre entrar en un terreny que no em correspon, crec que tot allò que pugui ajudar que s'entenguin entre ells uns pobles que parlen la mateixa llengua i que no tenen més remei que entendre's és bo i interessant. I les penyes barcelonistes a València fan aquest paper. Apropen un grup, més o menys important, de valencians a Catalunya, a través del

Barça. I això que dic de València ho diria igualment de Mallorca. Potser això dels Països Catalans no ha pegat bé a València, potser tampoc a Mallorca, potser s'ha equivocat el plantejament; perquè segurament, abans de fer-ne el plantejament polític, s'hauria d'haver-ne fet un plantejament humà.

Intentar agermanar-nos de fet. I, després, ja parlariem de com fer que els nostres pobles marxessin pel mateix camí. I el Barça pot servir per a això, per explicar a la gent que no estem contra València, ni contra Mallorca, sinó tot al contrari.

—*És inevitable referir-se als incidents que hi hagué l'altre dia a València, durant el pas dels combois que tornaven de Sevilla...*

—A mi, em varen telefonar tots els diaris de València preguntant la meua opinió, i és ben clara: no és un proble-



ma ni de Barcelona ni de València. És un problema de policia, perquè aquells qui mogueren els incidents són simplement delinqüents. Els qui siguin. La premsa de València diu que atacaren els del tren, la de Barcelona diu que els trens foren atacats. La policia ho hauria d'esbrinar i castigar els culpables. Jo, de tota manera —i no voldria caure excessivament en la defensa dels expedicionaris de Barcelona— veig molt estrany que un tren hi hagi pedres. Les pedres solen estar més bé fora dels trens.

De tota manera, és un tema que no ha d'afectar les nostres relacions i que té uns límits molt puntuals: els d'uns delinqüents, una gent, jo crec que molt poca, que no s'han integrat en el tipus de societat que hi ha al nostre país i que no se senten còmodes enlloc, i aprofiten qualsevol manifestació per exterioritzar-ho.

—El Barcelona és un equip que ha tingut sempre grans individualitats, jugadors emblemàtics. ¿Com és la relació de l'entitat amb jugadors com Kubala, Cruyff, Schuster...

—Jo crec que l'esport de competició necessita líders. Com els pobles. En política es necessita sempre un líder i una bandera. Les grans tragèdies de l'època moderna es van salvar per la presència de líders com Clemenceau o Churchill. I amb la bandera de Churchill no va ser un partit que guanyà la guerra, sinó la civilització. Al futbol passa igual. El Barcelona des dels seus inicis ha tingut líders. Així que neix, Gamper. Més tard, Samitier, Alcántara... Molt sovint hi ha

hagut líders importants a l'equip, i em penso que és bo, perquè això crea afecció. Però clar, ara mateix, el problema que tenim amb Schuster, si hagués estat algú que es deia Martínez no hauria passat res, passa perquè ell és un líder, i per tant és molt més problemàtic. Kubala creà molta afecció; Cruyff, no cal dir-ho, i els equips, quan hi ha un líder, entenc que van millor. Jo crec que aquesta presència sempre d'un líder és un dels dos trets que ha fet del Barça el que és. L'altre, evidentment, és l'encert de portar el nom de la ciutat.

—A pesar d'això, sempre s'ha tingut la impressió que el Barcelona té problemes constants amb els seus homes més destacats. Per exemple, ara amb Urruti, amb Schuster, amb Archibald...

—Bé, és que els arbres no ens deixen veure el bosc. Això passa en tots els grans equips. ¿Quants problemes ha tingut el Madrid amb la renovació de Santillana i Juanito, quan van saber aquests que Hugo Sánchez i Valdano cobraven quantitats superiors? Aquesta és una problemàtica natural al futbol i als grans clubs, en general. I després hi ha el fet que, quan s'ha de renovar, no hi ha ningú que cregui



DOMÈNEC UMBERT

que ja s'ha acabat, i entenc això. Però els jugadors haurien de ser conscients que, igual que ells en substituïren uns, uns altres els substituïran a ells. És la vida. I el club ha de pensar sempre en el seu futur.

—Aquests dies molta gent ha des-

	<h1>llibres al CANTÓ</h1>	<p>LA BUIXERAJA Pl. País Valencià, 3 Tl. 375 67 99 - Paiporta (L'Horta)</p>	
<p>LA COSTERA Pere IV d'Aragó, 1 Tl. 227 28 67 - Xàtiva (Xàtiva - La Costera)</p>	<p>Llavors Erudit Orellana, 8 (baix, esq.) Tl. 325 28 48. 46008-València (Ferran Catòlic-A. Guimerà)</p>	<p>LA TRACA Enric Navarro, 15, baix Tl. 361 38 09 - Benimaclet (València)</p>	<p>BOTAFocs Avinguda País Valencià, 48 Tl. 155 23 21 - Torrent (Torrent - l'Horta)</p>
		<p>cedre Campoamor, 50 Tl. 372 14 79. 46022-València (Ciutat Jardí)</p>	

«L'any vinent tindrem un gran equip».

meu pare. Nosaltres estàvem a Carmona i per la carretera vaig veure una indicació que deia «Lora del Río, 24 quilòmetres». I vaig pensar que, ¡caram!, aquesta era la meua. Així, l'endemà vaig anar a passejar-hi amb la meua filla. ¿Qui hauria dit al meu pare que jo hi aniria com a vice-president del Barça?!

El meu pare i el meu avi eren militars i, per això, el meu avi, que era general, estava a Sevilla i el meu pare va néixer a Lora del Río. Però deixà jove l'exèrcit i se'n va anar a posar una editorial a Mendoza, Argentina —on jo he inaugurat una penya blau-grana, per cert— i allà vaig néixer jo.

—¿Però eren catalans els seus pares?

—No, no, el meu pare era de Lora del Río. La meua mare, sí, de Girona. El seu pare era un catedràtic i ells es van conèixer perquè el meu pare era al castell de Figueres destinat

i baixava a passejar a Girona. Ja sap.

—¿I tornà jove de l'Argentina?

—Sí, quan tenia cinc anys només. Torno aquí, i vàrem viure a Igualada, on jo jugava al futbol...

—¿En quina posició jugava?

—De mig centre. A l'antiga. Ja sap

que hi havia abans un porter, dos defenses, tres mitgers i cinc davanters. Doncs, jo era mitger centre. Segurament, perquè ara una persona més bé alta per a l'època. Ara sóc més normal.

—Arriba a Igualada, juga al futbol...

—Sí, jugo al futbol, sóc treballador, perquè, als meus pares, les coses no els anaren bé, i als disset anys em converteixo en el president del sindicat més important del país, que era el d'Arts Gràfiques. I durant la guerra, doncs, tinc una actuació destacada, naturalment en el bàndol dels legals, que els franquistes no ho eren, de legals. Ocupo un càrrec important i després que ve en Franco en passo de tot i força ben malament. De fet, no em vaig poder presentar a directiu del club fins l'any 75, tot i que distintes candidatures m'hi van proposar. Però sempre alguna mà em ratllava per sobre el meu nom allò d'*elemento no grato*.

—Vosté va estar condemnat a mort.

—Sí, ho vaig estar durant setanta-dos dies i després vaig estar cinc anys més pres aquí, a la Model de Barcelona. Són vivències molt tristes, però també molt allisonadores. Conviure setanta-dos dies amb penats a mort, dels quals cada dia sortia un al Camp de la Bota per afusellar-lo, és una experiència que mai no se m'oblidarà i que conforma el meu caràcter. Potser llavors arribes a la conclusió que val la pena morir quan ho fas per alguna cosa que sents de debò. Cregui'm que arriba un moment en què, inclús, t'ho

cobert, per unes declaracions seues, que el seu pare era de Sevilla. Vosté, d'una altra banda, va néixer a l'Argentina...

—Com a anècdota li contaré que el dia del partit al matí vaig voler trepitjar Lora del Río, que era el poble del

VOLKSWAGEN **SANTANA**



INFORMEU-VOS-EN EN

COMERCIAL SETABENSE, S. A.

Baixada de l'Estació, 6 - Tel. 227 44 11 - XÀTIVA



veus venir amb molta pau, com si estiguessis al punt de traspàs, i que si em dolia —no sé si això farà riure— era únicament pel fet material de deixar la família. Per la resta, no tenia cap problema. Estava molt tranquil amb tot el que havia fet...

—Acabem amb el Barça de nou. ¿Quin futur té ara?

—Esplendorós. El Barça és un dels pocs clubs que té el seu futur assegurat. Hi ha famílies que tenen tres generacions de socis. Hi ha qui inscriu el seu fill quan encara és a la panxa de la mare, deixant el nom en blanc per posar-hi més tard Jordi o Núria, segons sigui noi o noia. ¡Tenim cent deu mil socis! ¡Quin futur vol que tinguem amb cent deu mil socis!

El Barcelona es diferencia d'altres equips en el seu potencial econòmic, i nosaltres tenim l'obligació de trobar els millors jugadors allà on siguin. Si són dos els estrangers que podem tenir, en tindrem dos, però procurarem que siguin els millors. Encara que després falli. Objectivament, no es podia somiar a tenir-ne dos millors que en Schuster i en Maradona. Qualsevol equip del món que hagués pogut haver fet l'impossible per ajuntar-los. El Barça ho féu i després les coses no acabaren de sortir com les volíem, ja que fracassàrem. Però ho intentàrem aleshores i ho intentarem sempre. Jo, per exemple, crec que l'any vinent el Barcelona tindrà un gran equip, i ja hi estem treballant molt.

—¿I hauran de tornar a esperar vint-i-cinc anys per poder guanyar la Copa d'Europa?

—No crec que tardem dos anys més



DOMÈNEC UMBERT

«No podíem cridar ¡Visca Catalunya! i cridàvem ¡Visca el Barça!».

a tornar a jugar la Copa d'Europa. I no ho dic per dir-ho. Jo sé què és el que estem fent. Si ho encertem, amb els nous fitxatges, el Barcelona tindrà un gran equip. Si enguany ha estat un desastre i, així, hem arribat a la final de la Copa d'Europa, a la final de la Copa del Rei, hem quedat segons a la Lliga, ¿què no farem l'any que ve?

L'aurora de què parlava en Casaus al moment de rebre'ns s'apareix ja en les seues expressions, en el seu anciament jove entusiasme.

Al matí següent, un periòdic porta una llarga entrevista amb un altre culer de pro, el director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, Joan Granados. Acaba dient:

«El fenomen del Barça i Catalunya s'ha estudiat moltes vegades, però és molt difícil entendre perquè el país vibra d'aquesta manera, perquè s'arriba a aquesta compenetració». Segurament, homes com Nicolau Casaus en tenen part de culpa. □

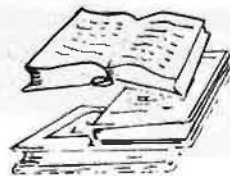
LA MASCARA

tf 3473044

Nuevo Centro

Llibreria
Quiosc
Postals
Làmines
Cartells

lluna



LLIBRERIA

PAPERERIA

Torreta de Miramar, 16

BENIMACLET

Tel. 362 46 74

46020-VALENCIA